* * *

Відмикаю світанок скрипковим ключем.
Чорна ніч інкрустована ніжністю.
Горизонт піднімає багряним плечем
день —
як нотну сторінку вічності.
Що сьогодні?
Який веселий фрагмент
із моєї шаленої долі?
Усміхається правда очима легенд
і свобода — очима неволі.

Любов неповторна —
моя валторна.
Шляхи прощальні —
перша скрипка печалі.
А в сірі будні
буду бити, як в бубни.
Дуже мені легко. Дуже мені трудно.

Еволюція гусячих пер.
Філософій забрьоханий німб.
Слово — прізвище думки тепер,
а частіше — її псевдонім.

То чого ж я шукаю і чим я жива?!
Велемовний світ, велелюдний.
Ви поезія, вірші?
Чи тільки слова?
У майбутнього слух абсолютний.